

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118210567
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5118210567.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcov: 1/ Ing. Y. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXXXX/XX, F., 2/ Mgr. V. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX, E. H., T.-Z., Q XSX, B., Kanada, obaja zastúpení N-advokát, s. r. o., so sídlom Lovinského 4408/22, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 098 636, proti žalovanému: Mgr. T. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XXX, zastúpenému JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom so sídlom Brečtanová 28, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42 104 386, o určení, že vec patrí do dedičstva, na odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 4C/53/2018-235 zo dňa 19. 05. 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že pozemok parcelné č. 787/1 o výmere 512 m² - záhrada kat. úz. V., obec V., okres F., zapísaný na LV č. XXXX, patrí do dedičstva po neb. PhDr. U. S., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom F., I. XXXX/XX, ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX. Svoje rozhodnutie zdôvodnil s poukazom na ust. § 132a, § 133, § 134, § 872 Občianskeho zákonníka, resp. § 137 CSP, pričom dospel k záveru, že bol preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobou a rozhodnutie tamojšieho súdu sp. zn. 6C/160/2008 nie je prekážkou res iudicata vo vzťahu k prejednávanej veci. Žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, ktoré sú im na prospech. V tomto prípade žalobcovia mali preukázať, že v čase smrti bola označená osoba vlastníkom veci, resp. skutočností, z akých vlastníctvo vyvodzujú. Žalobcovia nepreukázali, že sporné pozemky nadobudli do výlučného vlastníctva predchodcovia poručiťľa U. S. tak Y. J. a Y., rod. R., ani E. S., od ktorej mal poručiťľ U. S. predmetné pozemky zdediť. Súd sa tiež zaoberal, či predmetné pozemky nebolo možné vydržať, keď žalobcovia tvrdili, že právni predchodcovia poručiťľa nehnuteľnosť užívali už od roku 1908. V tomto prípade súd dospel k záveru, že predložené dôkazy nepreukazujú dobromyseľnosť predchodcov poručiťľa U. S. predovšetkým E. S. o tom, že by im sporný pozemok vlastnícky patril v celosti. Súdu nebola preukázaná existencia nadobúdacích titulov, na základe ktorých nadobudli vlastníctvo k PKN parcele č. 1252, pričom uvedený záver preukazuje aj žalobcami tvrdená skutočnosť, že v roku 1967 zistila E. S., rod. J., že uvedená nehnuteľnosť jej nepatrí v celosti, iba v spoluvlastníckych podieloch. Pokiaľ aj došlo k dohode s inými osobami v roku 1967, takáto dohoda tiež musela byť predmetom registrácie štátnym notárstvom. Takáto dohoda ani nemohla viesť k vydržaniu vlastníckeho práva k parcele PKN 1252 vzhľadom na konštantnú judikatúru súdov. Dobrá viera nespočíva ani v tom, že sa

fyzicky o pozemok niekto stará, tento obrába, resp. platí dane, avšak tieto skutočnosti samé o sebe nemôžu založiť dobrú vieru v existenciu vlastníctva k pozemku.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom zástupcu podali odvolanie žalobcovia. Poukazovali na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. V zmysle tohto mal súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožniť žalobcom, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Porušenie ich práva na spravodlivý proces videli v tom, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal podstatnými dôvodmi, o ktoré sa opiera žaloba žalobcov, ktorými žalobcovia dovodili nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním zo strany matky poručiteľa. Súd poukazuje na dohodu z roku 1967, avšak uvedené pre žalobcov je prekvapivé, nakoľko v žalobe neodvodzovali takéto vydržanie zo strany matky poručiteľa od dohody. Tvrdili, že matka poručiteľa nadobudla vlastnícke právo dedením po otcovi Y. J., ktorý zomrel v roku 1939. Žalobcovia však zdôraznili podstatnú skutočnosť, že matka poručiteľa každopádne minimálne aspoň vydržala v celosti vlastnícke právo k parcele PKN č. 1252, nakoľko túto parcelu mala minimálne aspoň v oprávnenej držbe v zmysle § 145 zákona č. 141/1950 Zb., pretože bola nepochybne so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná v tom, že jej patrí, čo odvodzovala z uvedeného dedenia po jej otcovi a dedenia po jej matke a z uzatvorených kúpnych zmlúv, ktoré boli dané na zápis do pozemkovej knihy. Matka poručiteľa tak výlučné vlastníctvo nadobudla najneskôr uplynutím desaťročnej vydržacej doby jej oprávnenej držby parcely PKN č. 1252, čiže najneskôr uplynutím 01. 01. 1961. Ďalšie porušenie práva na spravodlivý proces odvolateľa videli v tom, že odôvodnenie rozsudku je natoľko nedostatočné, strohé, nelogické, že nevedia zistiť, či sa súd prvej inštancie vlastne vôbec skutočne zaoberal podstatnými dôvodmi, o ktoré sa opierala žaloba žalobcov, ktorými žalobcovia dovodili nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním zo strany poručiteľa. Žalobcovia v žalobe poukázali aj na tú podstatnú skutočnosť, že poručiteľ žil v presvedčení, že zdedil pozemok, teda výlučné vlastnícke právo k pozemku po matke poručiteľa na základe rozhodnutia o dedičstve. Súd sa následne, keď dospel k nesprávnemu záveru, že matka poručiteľa údajne nenadobudla výlučné vlastnícke právo k pozemku, ďalej vecne nezaoberal tým, či poručiteľ vydržal pozemok. Žalobcovia dovodili aspoň oprávnenou držbou zo strany poručiteľa odvíjajúcou sa od dedenia poručiteľa po matke na základe rozhodnutia o dedičstve. Ďalej porušenie práva žalobcov na spravodlivý proces odvolateľa vzhľadli v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval princíp kontradiktórnosti konania a princíp rovnosti strán sporu. Žalovaný bol v súdnom spore pasívny, napokon ani v konaní netvrdil, že by bol žalovaný vlastníkom pozemku, a to pochopiteľne preto, že žalovaný si je vedomý toho, že vlastníkom pozemku sa nikdy nestal. Žalobcovia svoje skutkové tvrdenia najmä vo vzťahu k uvedenému vydržaniu výlučného vlastníckeho práva pritom preukázali dostatočnými dôkazmi, hoci keďže skutkové tvrdenia žalobcov boli nespornými medzi stranami, nebolo potrebné tieto osobitne ešte preukazovať. Zvlášť v situácii, keď držba celého pozemku zo strany právnych predchodcov poručiteľa nesporne trvala po dobu štyroch generácií a viac ako 70 rokov a keď platí vyvrátiteľná domnienka oprávnenej držby, tak podľa právnej úpravy podľa § 116 v spojení s § 145 ods. 2 zákona č. 141/1950 Zb. dôkazné bremeno ohľadom oprávnenosti takejto držby presúva na žalovaného. Čo sa týka inej vady konania, tú videli v tom, že súd konkrétne nepostupoval v súlade s princípmi právnej istoty (čl. 2 CSP), ani v súlade s princípom kontradiktórnosti konania (čl. 8 CSP), ani v súlade s princípom prejednávacím, teda formálnej pravdy a v súlade s princípom rovnosti strán sporu (čl. 6 CSP), čím sa napadnutý rozsudok stal prekvapivým a nepredvídateľným. Súd tiež dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, spočívajúcemu v nesprávne zjednodušenému skutkovému zisteniu, že parcela PKN č. 1252 bola zapísaná v pozemnoknižných vložkách, hoci správne bola zapísaná „podľa dŕžavy“ v týchto vložkách. Y. J., Y. J. a matka poručiteľa postupne v uvedených pozemnoknižných vložkách členených podľa dŕžav získali všetky spoluvlastnícke podiely a nadobudli tak spolu výlučné právo k celej parcele PKN č. 1252 (problematické sa však stali kúpne zmluvy uzatvorené matkou poručiteľa, kde pre pochybenie notára zrejme neboli vykonané príslušné zápisy v pozemkovej knihe). Medzi stranami bolo nespornou skutočnosťou, že Y. J. a Y. J. postupne zo všetkých príslušných pozemnoknižných vložiek členených podľa dŕžav k parcele PKN č. 1252 získali väčšinu spoluvlastníckych podielov. Tieto nadobudnuté matkou poručiteľa dedením predstavovali spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5/6-ín z celku, no zahŕňali v celosti dŕžavu priestoru pozemku. Sekundárne medzi stranami bolo nespornou skutočnosťou, že matka poručiteľa do roku 1938 odkúpila všetky zostávajúce spoluvlastnícke podiely vo všetkých pozemnoknižných vložkách k parcele PKN č. 1252 a ako z dokazovania vyplynulo, predstavovalo to v súhrne spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/6-iny z celku. Podstatným bolo aj to, že dohodu z roku 1967 podpísala aj V. S., ktorá bola toho

času popri matke poručiťa nesprávne zapísaná v evidencii nehnuteľností ako ostatný spoluvlastník parcely EN č. 1252 o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/6-iny z celku, hoci aj tento spoluvlastnícky podiel patril matke poručiťa už aspoň v dôsledku jeho vydržania. V tejto súvislosti si skrátka V. S. bola vedomá, že za prevod jej spoluvlastníckeho podielu bola zaplatená zo strany matky poručiťa plná výška kúpnej ceny, a teda v súvislosti s potvrdením vlastníckeho práva matky poručiťa nežiadala opätovné zaplatenie akejkoľvek ďalšej odplaty. Výlučné vlastnícke právo matky poručiťa preukazuje tiež to, že platila - odvádza dane/kontingenty štátu ako výlučný vlastník parcely PKN č. 1252, teda aj parcely EN č. 1252, a teda aj pozemku CKN parcelné č. 787/1. Súd tiež nesprávne zistil, že údajný poručiť nezdiedil výlučné vlastnícke právo k pozemku, hoci správne malo byť, že zdiedil výlučné vlastnícke právo a súd tiež potom následne dospel k nesprávnemu záveru, že dokonca ani len nevydržal vlastnícke právo k pozemku, keďže údajne nebol dobromyseľný, keď údajne jeho predchodcovia neboli dobromyseľní a keď údajne odvodzuje vydržanie od nespôsobilého nadobúdacieho titulu. Súd mal pritom správne dospieť k záveru, že poručiť aspoň vydržal výlučné vlastnícke právo k označenému pozemku, keďže bol dobromyseľný, že je výlučným vlastníkom po vydržaciú dobu, pričom vydržanie odvodzovali žalobcovia u poručiťa od dedenia na základe rozhodnutia o dedičstve po matke. Pri nesprávnom právnom posúdení vychádzali odvolatelia z rozdelenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam žalobcov, ktoré neboli žalobcom popreté. Súd tiež v tomto prípade na posúdenie vydržania zo strany matky poručiťa v nadväznosti na jej dedenie po jej rodičoch a ňou uzavreté kúpne zmluvy do roku 1938 použil neúčinný právny predpis, teda súd prvej inštancie nesprávne na otázku vydržania výlučného vlastníckeho práva matkou poručiťa k pozemku aplikoval zákon č. 40/1964 Zb., hoci správne mal aplikovať zákon č. 141/1950 Zb. v znení účinnom do 31. 03. 1964. Súd tiež nesprávne vec právne posúdil, keď na vydržanie poručiťa použil neúčinný právny predpis, aplikoval zákon č. 40/1964 Zb. v znení účinnom do 31. 03. 1983, hoci správne mal aplikovať tento predpis v znení účinnom po 01. 01. 1992. Nesprávne právne posúdenie veci spočívalo aj v tom, že súd prvej inštancie dôvodil údajné nevydržanie vlastníckeho práva údajnou absenciou spôsobilých nadobúdacích titulov. Súd tiež nezohľadnil vyvrátiteľnú domnienku oprávnenosti držby svedčiacu v prospech matky poručiťa a poručiťa. Žalobcovia sú toho názoru, že práve najmä kombinácia toho, že súd prvej inštancie jednak nesprávne zaťažil žalobcov dôkazným bremenom, preukázania nesporných skutkových tvrdení strán, o ktorom žalobcovia s ohľadom na procesnú situáciu v priebehu konania nemali dôvod predpokladať, že ich bude zaťažovať a v spojení s tým, že súd prvej inštancie tiež opomenul aplikovať vyvrátiteľnú domnienku oprávnenosti držby, bolo popri tom, že sa súd prvej inštancie zmýlil v tom, čo žalobcovia označili v žalobe za spôsobilé nadobúdacie tituly, hlavnou príčinou nesprávnosti napadnutého rozsudku. Ďalším dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci je otázka dobromyseľnosti poručiťa, oprávnenosť držby, vydržanie a výlučné vlastnícke právo k pozemku zo strany poručiťa. Poručiť nemal žiadny dôvod domnievať sa, že by nejakú časť usadlosti, kde pôvodne žila jeho matka, v V. nezdiedil. Preto sa poručiť na základe dedenia chopil držby ako výlučný vlastník celej usadlosti, tak ako ju od nepamäti obhospodarovali jeho predkovia. Pokiaľ sa teda náhodou chopil držby aj nejakej časti pozemku nad rámec dedičského titulu, nevedel o tom a ani o tom nemal ako vedieť, preto by aj v prípade takéhoto náhodného uchopenia držby nad jej rozsah išlo o držbu oprávnenú. Pokiaľ by aj poručiť nezdiedil výlučné vlastnícke právo k pozemku (hoci žalobcovia trvajú na tom, že sa tak stalo), ale iba spoluvlastnícky podiel, nemal o takejto skutočnosti informáciu, a teda bol s ohľadom na všetky okolnosti aspoň dobromyseľným držiteľom pozemku ako výlučne vlastného, čiže oprávneným držiteľom aspoň po vydržaciú dobu 10 rokov, počítanú od smrti jeho matky, resp. najneskôr odo dňa 10. 09. 1984 (právoplatnosť rozhodnutia o dedičstve), a teda podľa § 134 Občianskeho zákonníka aj tak nadobudol výlučné vlastnícke právo k pozemku najneskôr uplynutím dňa 10. 09. 1994, a to vydržaním. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolatelia žiadali, aby odvolací súd vydal rozsudok v súlade s návrhom žaloby, resp. aby vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v intenciách ust. § 379 a § 381 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu odvolania, napadnutého rozsudku, ako aj zo spisového materiálu, pričom pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a

právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

6. V tomto prípade ako vyplynulo zo žaloby a ním opísaného skutkového stavu sa žalobcovia (pôvodne aj žalobkyňa PhDr. E. S.) domáhali určenia, že ich právny predchodca PhDr. U. S., ktorý zomrel XX. XX. XXXX, bol ku dňu svojej smrti jediným výlučným vlastníkom pozemku - záhrada s parcelným č. 787/1 o výmere 512 m² zapísaná v registri C, nachádzajúca sa v katastrálnom území V., obec V., okres F., zapísaná na LV č. XXXX, a preto patrí do dedičstva po nebohom. V žalobe uviedli, že sú dedičia po označenom poručiťovi, pričom súčasťou majetku nebola označená parcela č. 787/1 o výmere 512 m² v kat. úz. V.. K predmetnej nehnuteľnosti je ako vlastníkom zapísaný žalovaný, a preto tento pozemok nebol súčasťou dedičstva po poručiťovi. Ako dôvod uviedli, že pozemok, ktorý mal byť zaradený do dedičstva, patril už od „nepamäti“ rodine J./S.. Pôvodná pozemnoknižná parcela č. 1252 zapísaná v pozemkovej knihe pre obec V. v protokole XXX bola zapísaná podľa „dŕžavy“ v ôsmych pozemnoknižných vložkách, a to XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXX, XXXX a XXXX. Identická je s parcelou evidencie nehnuteľností č. 1252 o výmere 763 m² a jej súčasťou je aj označená parcela 787/1 o výmere 512 m². Celú parcelu PKN č. 1252 postupne od roku 1906 do roku 1938 nadobudli kúpnyimi zmluvami starý otec poručiťeľa Y. J., jeho manželka Y. J. a matka poručiťeľa E. S., rod. J.. Matka poručiťeľa celý svoj život dobromyseľne výlučne držala a užívala celú parcelu PKN č. 1252 ako svoju vlastnú. V roku 1967 zistila, že posledné ešte v roku 1938 realizované prevody spoluvlastníckych podielov nie sú zapísané v pozemkovej knihe, preto všetci bývalí dotknutí spoluvlastníci na spoločnom stretnutí potvrdili, že výlučným vlastníkom parcely PKN č. 1252 je iba matka poručiťeľa - 12. 09. 1967 o tom vydali vyhlásenie. Poručiťeľ sa tak mal stať výlučným vlastníkom na základe dedičského rozhodnutia po svojej matke. Poručiťeľ nerušene držal pozemok ako vlastný najneskôr do roku 2008, kedy tento bol neoprávnene ohradený a ako vlastníkom bol uvedený žalovaný, resp. jeho právny predchodca. Na liste vlastníctva č. XXXX kat. úz. V. je ako výlučný vlastníkom parcely č. 787/1 záhrada o výmere 512 m² zapísaný Mgr. T. T., pričom titul nadobudnutia je darovacia zmluva zo dňa 21. 09. 2009.

7. Na základe takto zisteného stavu súdom prvej inštancie vychádzajúcim z opísaného skutkového deja v žalobe samotnými žalobcami dospel aj odvolací súd k záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno tvrdenia. Na jednej strane žalobcovia uvádzajú, že už v roku 1938 ich predkovia mali mať výlučné vlastnícke právo k označenej nehnuteľnosti a že následne sa „dedením“ malo vlastnícke právo prenášať na ich dedičov, a to aj na matku poručiťeľa. Od tejto osoby žalobcovia odvíjajú vlastnícke právo ich predchodcu, ktorý mal takisto označený pozemok „zdediť“. Zdôrazňujú aj v odvolaní, že vlastníctvo nadobudol dedením po svojej matke. Zároveň však poukazujú aj na skutočnosť, že právni predchodcovia žalobcov predmetné nehnuteľnosti mohli vydržať. Už z tohto ich opísania skutočností nie je potom zrejmé, či titulom na získanie vlastníctva bolo dedenie, resp. vlastníctvo mali nadobudnúť vydržaním. Súdom prvej inštancie sa zaoberal líniou „dedenia“ a dospel k záveru, že právni predchodcovia U. S. neboli výlučnými vlastníkmi označenej nehnuteľnosti, a preto ani postupným dedením nemohli jeho právni predchodcovia nadobudnúť výlučné vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti. Napriek skutkovému tvrdeniu zo strany žalobcov, že nadobudol vlastníctvo dedením, sa súd zaoberal aj tým, či predmetnú nehnuteľnosť nemohol vydržať a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre takéto nadobudnutie vlastníctva. Samotní žalobcovia v priebehu konania, aj v odvolaní tvrdili, že hoc by zdedil len nejaký podiel, nič to nemení na tom, že v dobrej viere U. S., resp. jeho matka ako právna predchodkyňa užívala celú nehnuteľnosť v domnení, že patrí len jej.

8. V tomto prípade žalobcovia neuviedli dôvod, prečo by sa niekto, kto dedí „podiel“, mal domnievať, že zdedil nehnuteľnosť celú a stať sa tak jej vlastníkom. Navyše, táto dobrá viera bola minimálne narušená konaním matky U. S., keď v roku 1967 zistila, že nie je výlučnou vlastníčkou označenej nehnuteľnosti a za týmto účelom „vyplatila“ ďalších spoluvlastníkov. Z tejto dohody však nie je zrejmé, že by E. S. získala vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, zabezpečila si tak len ich držbu (úžitok). O tom, že E. S. bola len spoluvlastníčkou parcely č. 1252 svedčí aj geometrický plán z roku 1973 a k nemu prislúchajúci výkaz plôch, ktorý slúžil na oddelenie časti záhrady a vznikol nový stav - parcela č. 1252/1 záhrada o výmere 533 m² a č. 1252/2 - záhrada o výmere 620 m², kde z pôvodnej parcely bola odčlenená časť o výmere 230 m² (tiež vyvrátený stav opísaný žalobcami, že predmetnú parcelu ich predkovia držali a užívali od roku 1908). Z uvedeného je zrejmé, že U. S. nemohol dediť označenú nehnuteľnosť, nakoľko nebolo ani zrejmé, že túto v celosti vlastnil jeho právny predchodca (jeho matka). V odvolaní sa žalobcovia

snažili ozrejmiť skutočnosti ako sa mala stať právna predchodkyňa ich poručiteľa vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti v celosti a pokiaľ teda podľa ich tvrdení takouto vlastníčkou bola, nič nebráni dedičom, aby požiadali o prejednanie dedičstva majetku, ktorý nebol predmetom pôvodného dedičského konania. Ani v tomto prípade nemožno „preskočiť“ dedičské konanie po E. S..

9. Podľa § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému. Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, treba ho považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie aj právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, prípadne právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

12. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia má odvolací súd za to, že postup súdu prvej inštancie pri prejednaní veci a odôvodnení rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami. Odvolanie žalobcov tak nepovažoval za dôvodné. Keďže E. S. nenadobudla celú nehnuteľnosť, ku ktorej sa prejednávalo vlastníctvo v konaní dedením, ale len jednotlivé podiely, súd sa prejudiciálne zaoberal tým, či v čase jej smrti bola vlastníčkou celej nehnuteľnosti. Dospel k záveru, že tomu jednotlivé tvrdenia a predložené dôkazy žalobcov nenasvedčujú. Následne správne dospel k záveru, že vlastníkom na základe dedenia sa nemohol stať ani právny predchodca žalobcov, pričom tiež súd skúmal, či sa vlastníkom nemohol stať na základe iných skutočností. Ak na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali existenciu dôvodov, pri ktorých by mohol byť vyslovený záver, že v čase svojej smrti bol ich právny predchodca U. S. výlučným vlastníkom označenej parcely, neostávalo mu iné, než žalobu zamietnuť. S takýmito závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu záver, že nenadobudol vlastnícke právo k označenej parcele v celku dedením po svojej matke, a teda nemohol byť výlučným vlastníkom ani v čase svojej smrti, je správny. Skutočnosti, ktoré by viedli k inému záveru, žalobcovia v konaní nepreukázali.

13. Odvolací súd tak na základe uvedených skutočností, ako aj záveru prvoinštančného súdu dospel k tomu, že tento v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a vo veci samej dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 CSP zdôvodnil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).